

MARGARITA VOITES: saatatus on

Särava lavakarjääri-ga koloratuursopran Margarita Voites usub saatatusse ja horoskoopidesse. Kas tema astroloogiliselt sünnikaardilt on näha kõik see, mis elu jooksul läbi elatud?

AIVE MÖTTUS

aive.mottus@maaleht.ee

Kui Maaleht proua Voitesele helistab, seab primadonna parajasti lilli vaasidesse. Neid sadu õisi, mis talle kahe päeva eest 80. juubeli tähistamiseks korraldatud kontserdil kingiti.

Olgugi, et olen hiljaks jäänud (sünnipäev oli 30. oktoobril), soovin teile palju õnne!

Suur tänu! Sain tõesti väga palju lilli. Sõbrad tõid need mulle koju ja nüüd ma neid siin sätin. Kaarte seekord palju ei ole, aga mõned siiski. Kõik kaardid, mis mulle aastakümnete jooksul koos lilledega kingitud, on karpide sees alles. Ja neid on tõesti palju!

Kaheksakümnesena ma enast küll ei tunne, pigem viiekümne ringis. Aga kui vaatan, et mu pojad on viiskümmend kaks ja viiskümmend, siis saan ju aru, et mina ei saa viiskümmend viis olla.

Te olete oma pikal loometeel kuulnud veerand tundi kestvat marulist aplausi ja seisnud laval ka nii, et äkitselt on lilli sõna otseses mõttes pähe sadama hakanud.

Jah, selline juhus tõesti oli. Maltal oli mul soolokontsert, ja kui see lõppes, hakkasid lilled tulema, kusagilt ülevalt. Tulid ja tulid ja tulid. Sellist asja polnud ma varem kohanud. Mis ma siis

ikka oskasin seal lillesaju keskel teha. Ei saanud ju pikas kleidis kummardada ja neid ükshaaval üles korjama hakata. Võtsin kleidisaba pihku ning astusin ettevaatlikult üle lilledele.

Sealsamas Maltal oli veel selline tore juhus – mina laulan ja järsku hüüab üks hääl saalist eesti keeles: “Ilusasti ja hästi!” Pärast see hääl tuli lava taha ka, justkui kinnitades, et Hemingway ütles – “Igas sadamas on vähemalt üks eestlane” on tõepõhi all. Tema nimi oli Emmanuell Päss.

Omal ajal oli teil võimalus minna Moskva Suure Teatrisse ja sealt oleksite kindlasti maailmalavadele jõudnud. Kuid teie valisite võimaluse mitte minna. Olete te mõelnud, mis oleks saanud, kui oleksite läinud?

(Naerab.) Jah, see võimalus mul oli. Olen sageli mõelnud, kuidas saatus minu vastu hea on olnud. Suure Teatri lavale jõudsin esimest korda 19. oktoobril 1973, hiljem mitmeid kordi veel. Laulsin seal peamiselt “Traviat”. Esimesel korral ei leitud mulle kuidagi kostüüme, kuigi olin üsna paraja pikkusega – 164 cm. Neil olid seal kõik primadonnad tüsedad, kleit jäi mul seljas lohvi, sest priimade kleite selles teatris ei rikutud. Meil Estonias küll tehti kostüümid külalisesinejatele parajaks, kui vaja, pandi kummid vahele.

Hiljem, kui ma Galina Višnevskaja kleidi sain, istus see seljas nagu valatult. Ja siis hakkaski jutt, et kas ma ei tahaks päriselt Suure Teatrisse tulla. Mitte et see nüüd kleidi pärast oleks olnud, kokkusattumus lihtsalt. Viimane pakkumine tehti 1986. aastal, kui viiskümmend sain. Kuid Eestis korraldati mul-

le nii ilusad juubelipidustused, et otsustasin – tahan ikka koju jääda. Kuigi ka hiljem, juba pensionile jäänuna käisin Suure Teatri laulmas.

Aga siis hakkas hoopis uus elu ja tulid uued saatuse tuuled. Pidid suure osa oma energiast teistele asjadele pühendama. Te olete ju minu kodu saagast kuulnud?

(Pärast Eesti taasiseseisvumist osutus perekond Voites sündüürnikuks ning neil tuli oma kodu säilitamise nimel rohkem kui kakskümmend aastat ametiasutuste, ka kohtu lävepakke kullutada. 2002. aastast on kodumaja küll nende oma, kuid osa selle juurde kuulunud maast tagastati endiste omanike järeltulijatele. – Toim.)

Jah, olen.

Nojah, siis te teate. Elasin selle nimel, et kodu alles jääks. Ja kui asi mingil moel lahenes, lubasin end parandada ja kodus igasuguseid asju tegema hakata. Aga praegu on ikkagi nii, et mul õunad veel natukene ootavad. Ei teagi, kuidas ilm vastu peab, kas ma jõuan need veel enne lund ära korjata või mitte.

No eks täna (vestlus toimus teisipäeval) õhtul ole näha, mis ilm teeb. Lubatakse lund ja tuisku.

Ah täna juba? Eks ta ikka on niiviisi olnudki, et enne minu

sünnipäeva on esimene lumi maha tulnud – tänavugi ju. Hangesidki olen sünnipäeval näinud. Vahepeal oleme lihtsalt pehme ilmaga ära harjunud, pole õiget talve ega lund olnud.

Teie elulooraamatus “Margarita Voites. Imet tabades” on üks tore pilt sellest, kuidas te koduhoovis suusasõiduks valmistaksite. Teiegi seal peal.

Jah, seal see on. Lapsed suusatavad.

Kuidas teil endal suusatamisega suhted on?

Nooruses olid väga head, suusatasin päris palju. Nüüd enam muidugi mitte. Ja rattaga kihutasin toona mööda linna. Hiljem tuli selle asemele auto. Autorooli istusin esimest korda juba 13aastaselt.

Rattasõidupisik vist kandus mu vanemale pojale edasi. Tema tegi jalgrattasporti. Eks ta võttis Erika Salumäest ka eeskujut. Vahel kukkus trekil päris korralikult ja mina siis pidin teda lappima. See oli päris kole, sest ma kardan verd hirmsat moodi.

Isa oli mul Volga sakslaste juures rohudeadust õppinud, tal olid head käed. Võttis masseerides valu ära.

Isal olid head käed, aga teie häälele on ravitoimet omistatud.

Seda ma olen kuulnud jah.

Kaheksakümnesena ma enast küll ei tunne, pigem viiekümne ringis. Aga kui vaatan, et mu pojad on viiskümmend kaks ja viiskümmend, siis saan ju aru, et mina ei saa viiskümmend viis olla.

Olete öelnud, et isapoolselt vanemalt pärisite hääle ja emalt teatrispiku. Te olete tähelepanuväärselt kena naine. Kust on tulnud ilu?

(Naerab kõlavalt.) Oi, mu isa oli ilus inimene ja ema ka! Aga mina pole kunagi ilu peale pretendeerinud. Laval ja filmides jah ikka tehti mind ilusaks, muidugi, selle kohta pole midagi öelda. Tegelikult ei ole endale kunagi ilus tundunud, eriti lapse- ja noorena isegi laulutunde võtnud. Teatrisse viis ta mind väga varakult. Juba kolmeaastaselt kuulutasin enda kohta *artista*. Ei tea, kust ma selle võtsin.

Mu emal oli tõesti teatrispik sees, aga ta ei pidanud viisi. Kuigi oli noorena isegi laulutunde võtnud. Teatrisse viis ta mind väga varakult. Juba kolmeaastaselt kuulutasin enda kohta *artista*. Ei tea, kust ma selle võtsin.

Usute saatatusse ja olete ka suur horoskoobihuviline. Kui te oma astroloogilist sünnikaarti vaatate, siis kas näete sealt kõike seda, mida läbi elanud olete?

Olen jah, mulle meeldib astroloogia ja numeroloogia ja kõik muu selline. Edda Pauksoniga oleme väga lähedased. Sünnikaarti pole mul keegi enam ammu vaadanud. Viimati tegi seda Igor Mang ja tema ütles tõesti kõik asjad õigesti. Isegi selle koeraga õnnetuse ütles ette. “Ettevaatust koeraga!” hoiatas Mang.

(2002. aasta suvel juhtust Margarita Voitesel oma koeraga õnnetus, mille tagajärjel ta ulatusliku näotrauma sai. Kirurgid tegid küll väga head tööd, kuid laulja ilu sai sellegipoolest kõvasti kannatada. Mõnda varasemalt repertuaari kuulunud ooperit ta enam seetõttu ei laula, kuigi võiks ja saaks. – Toim.)

Siiski, ega ma nüüd päris nii huviline ka pole, et ainult sellega tegeleks. Mul on teisi saatuslikke kirgi. Olen kõva käsitöötaja ja vaatan seriaale.

Kino on mind alati huvitanud, lapsepõlvest peale. Tahtsin saada filminäitlejaks, mitte talviseks, vaid laulvaks. Selliseks, nagu olid Jeannette MacDonald ja Deana Durbin.

Millist käsitööd te teete? Koote, heegeldate?

Sellega on niisugune saatuslik lugu, et kõigepealt õppisin heegeldamise ära. Isa öde näitas, kuidas nukule papusid teha. Isa vanema venna naise ema tegi pitsi ja siis ma sain “pitsihaiguse” külge. Pärast tulid kardinad ja voodikatted ja mis kõik veel.

Tikkunud ja kudunud olen ka. Nüüdki koon, peamiselt sõpradele mütle ja sülle. Praegu on küll paus tekkinud, torkasin endale kaktuseokka sõrme. Viimased kuu aega mõtlesin intensiivselt, kordasin laulusõnu. Muretsesin pisut ka hääle pärast.

Kas teie õudusunenägu on see, et ärkate hommikul üles ja häält pole?

Ei, sellist asja pole olnud. Mul oli teisi, palju hullemaid terviseprobleeme. 14 aastat vaevasid mind sapispasmid ja kohutavad peavalud. Üks kord kuus pea valutab metsikult ja süda oli hirmus paha. Kõrgete nootide võtmist see ei häirinud, aga need, mis otse pähe läksid, sellised vahepealsed, si-bemoll näiteks, kui seda hoidsin, tekkis tunne, et kukun kokku. Enamik mu rolle olidki sellised, et surin laval ära. Aga no ei saa ju enne õiget aega maha prantsutada! Haarasin siis Hendrik Krummil või kes mul seal parajasti tenor oli, varrukast

MÄNGUKAVA 3.11– 14.01

Arkaadia

Üks mees, kaks bossi

Klaver

N	3.11	11 ⁰⁰	AINO JA HALDJAS	TK
N	3.11	19 ⁰⁰	ARKAADIA	SM
N	3.11	19 ⁰⁰	PAANIKA	Sadam
R	4.11	11 ⁰⁰	INETU PARDIPOEG	TK
R	4.11	19 ⁰⁰	MEISTER JA MARGARITA	VM
R	4.11	19 ⁰⁰	MEIE OMA TÕDE, MEIE OMA ÕIGUS	Sadam
L	5.11	19 ⁰⁰	ÕÖRÄNDURID	VM
L	5.11	19 ⁰⁰	PILDILT KUKKUJAD	Sadam
P	6.11	12 ⁰⁰	INETU PARDIPOEG	TK

P	6.11	16 ⁰⁰	ÜKS MEES, KAKS BOSSI	SM
P	6.11	16 ⁰⁰	KLAVER	Sadam
T	8.11	19 ⁰⁰	MEIE OMA TÕDE, MEIE OMA ÕIGUS	Sadam
K	9.11	11 ⁰⁰	AINO JA HALDJAS	TK
K	9.11	19 ⁰⁰	PÖLENUD MÄGI	Sadam
N	10.11	11 ⁰⁰	PETTSON JA FINDUS	TK
N	10.11	18 ⁰⁰	PETTSON JA FINDUS	TK
N	10.11	19 ⁰⁰	ÜKS MEES, KAKS BOSSI	SM
R	11.11	11 ⁰⁰	PETTSON JA FINDUS	TK

RINGREISID

N	3.11	19 ⁰⁰	HINGEDEPÄEVA KONTSERT	Pärnu KM
L	5.11	13 ⁰⁰	LOTTE UNENÄOMAAILMAS	Nordea KM
L	5.11	18 ⁰⁰	LOTTE UNENÄOMAAILMAS	Nordea KM
L	10.12	19 ⁰⁰	MAMMA MIA!	Nordea KM
P	11.12	16 ⁰⁰	MAMMA MIA!	Nordea KM
L	7.1	18 ⁰⁰	LOTTE UNENÄOMAAILMAS	Nordea KM
P	8.1	13 ⁰⁰	LOTTE UNENÄOMAAILMAS	Nordea KM
L	14.1	19 ⁰⁰	MEMORY 2017	Pärnu KM